

Middenhart

Middenhart

Michaéla Roman

Middenhart

Uit de thrillerreeks De Nieuwe Wereld

Auteur

© Michaéla Roman

ISBN

9789465313955

Tweede druk

01.10.2025

Ontwerp omslag en binnenwerk

Indy van Vroonhoven

Uitgever

Brave New Books

www.bravenewbooks.nl/michaelaroman

Andere delen in deze reeks

Vredenburg – ISBN: 9789465124513 eerste druk

Andere werken van de auteur

Analyse van de Dichterlijke Vrijheid

1994 ISBN: 9789465124698 tweede druk

1995 ISBN: 9789465125886 tweede druk

1996 ISBN: 9789465203911 eerste druk

Wie ben je, als niemand kijkt?

Sommige woorden dragen licht — of juist niet. Stiltes zijn genezend, of doven je juist van binnen langzaam uit. De wortels van dit verhaal reiken terug tot 1985. Sindsdien schrijf ik. Niet als antwoord op een trend, maar als keuze voor eeuwigheidswaarde.

We bouwen onze identiteit uit verhalen. Verhalen die we onszelf vertellen, vaak zonder dat we het weten. Ze ontstaan uit verlies, vertrouwen, afwijzing of genade. Uit stemmen die iets achterlieten in ons denken. En hoe dieper ze zijn ingegraven, hoe onzichtbaarder hun invloed. Maar vroeg of laat komt het moment waarop oude verhalen niet meer kloppen. Want niemand weet hoe de wereld er morgen uitziet. Soms zijn het de moeilijke momenten die alles scherpstellen. Als het bekende wegvalt en je niets meer hebt om op terug te vallen — behalve op jezelf. Maar juist dat heb je tot het uiterste geprobeerd. Zie waar het je gebracht heeft.

Als controle en zekerheid wegvallen wordt het tijd om te luisteren — *echt luisteren* — en leer je dat vrijheid niet begint bij het recht om te kiezen, maar bij het lef om het juiste te doen. Durf jij te kijken naar de vragen? Goed en kwaad? Keuzes en grenzen? Waarheid en wat het je mag kosten? Trouw, ook als niemand toekijkt? Ook ik stond ooit op dat kruispunt, want op een lenteochtend in 2006 veranderde alles. Niet voor het eerst — maar wel voorgoed. Het was alsof er een open verbinding kwam tussen hemel en aarde. Het was begonnen en niemand kon het nog stoppen.

Je denkt dat het breekpunt ergens in de toekomst ligt, tot je beseft dat je er al middenin zit. Alsof je wakker wordt in een verhaal dat al die tijd al bezig was — zonder jou. Ik heb dat ook meegemaakt en sindsdien zie ik wat voor anderen soms verborgen blijft. Dingen die ik misschien liever nooit had willen weten.

Disclaimer

Dit werk is literair van aard en pretendeert geen wetenschappelijke of theologische handleiding te zijn. Bepaalde technologische elementen, zoals kwantumcognitie en neuro digitale manipulatie, worden in dit boek fictief gebruikt om ethische vragen te verkennen rond invloed, keuzevrijheid en collectieve controle. Ze zijn niet bedoeld als letterlijke weergave van bestaande toepassingen.

Hoewel het verhaal inspiratie put uit historische lijnen, actuele ontwikkelingen en maatschappelijke tendensen, zijn alle gebeurtenissen, personages en dialogen gecreëerd voor literaire doeleinden. Elke gelijkenis met bestaande personen, instellingen, locaties of gebeurtenissen — levend of overleden — berust op toeval.

Vermelde producten, bedrijven of technologieën zijn fictief gebruikt; er is geen sprake van officiële samenwerking of goedkeuring.

In Middenhart worden thema's onderzocht als geestelijke beïnvloeding, technologische manipulatie, mentale programmering, vrije wil en de strijd tussen licht en duisternis. De weergave van onzichtbare werkelijkheden, inclusief de rol van mentor- en leerling-engelen, is een artistieke verbeelding — niet bedoeld als dogmatische uitspraak of vaste leerstelling.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is nadrukkelijk niet toegestaan. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke manier dan ook — elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of anderszins — zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Sterrendam 2018.....	9
Vredenburg 2006.....	15
Godelijk Rijk	44
SchaduwRijk.....	52
Troonzaal	58
Laagland.....	65
Geestelijke Werkelijkheid.....	77
Divisies	125
Onzichtbare Bouwstenen	131
Sleutels.....	139
AMC, 2018.....	185
Strategische Oorlogvoering	199
Schaduwlijn	211
Oude Dreiging.....	221
Puzzels	229
Appendix	243
Epiloog Middenhart / Proloog Vredenburg	243
Divisies	245
Pijlers.....	245
NoxTerra	247

Sterrendam 2018

*In de behaaglijke warmte van onze riante bovenverdieping, op de hoek van 5th Avenue en East 28th Street, zit ik in mijn deken. Dit is het moment waar ik elke ochtend naar uitkijk. Stilte. Sereniteit. Hiervoor kom ik graag uit bed. Door de jaren heen heb ik geleerd dit kostbare ogenblik te koesteren. Alleen dan zie ik het leven zoals het werkelijk is. Als de uren verstrijken, verdwijnt deze zuiverheid. Geen enkel moment wordt nog zó stil als de ruis van de wereld zich opdringt in de hectiek van de dag. Mijn gedachten glijden terug vroeger. De schaduwen hebben geen macht meer — maar ze blijven zich verschuilen aan de randen van de werkelijkheid. Ik weet inmiddels hoe ze werken. Niet met drama, maar met *twijfel*. Onrust. Kleine barstjes in je denken. Het gebeurt zelden in één klap. Meestal langzaam, als je moe of afgeleid bent. Of op routine leeft. Daarom houd ik van deze ochtenden. Alles is nog helder. Stil. En echt. Hier zie ik wat klopt — en wat niet. Als de dag op gang komt, weet ik wat me te doen staat. Soms vraag ik me af of anderen het ook voelen — dat dunne laagje tussen wat zichtbaar is en wat echt speelt. Die stille spanning tussen wat je voelt — en wat je gewoonweg wéét. De meeste mensen haasten zich door de dag, volgen de stroom, doen wat nodig is. Er is geen ruimte om stil te staan bij dat ene gevoel — *dat er iets niet helemaal klopt*. Ik heb geleerd om beter te kijken. De *misleiding* houdt zich het liefst schuil in wat redelijk lijkt. Het presenteert zich als comfort, gemak, vooruitgang. Maar als je heel stil bent — zoals nu — hoor je het verschil. Want het geluid van vrede is anders dan... *...de stilte van vermijding*. Toeval is zelden toevallig. En waarheid heeft een toon die je leert onderscheiden — als je durft te luisteren voordat de dag begint.*

~~~

Mijn gedachten worden ruw onderbroken door de telefoon. Het is mijn beste vriend, Alex. Hij nodigt me uit voor een spoedoverleg, maar ik vraag me af waarom het zo'n haast heeft.

'Dag Alex, ...jij bent er vroeg bij. Wat bedoel je? Nee, ik heb straks een afspraak met John. Wat is er? Ja, ik mis het ook. Iedereen? Nu meteen?' Nieuwsgierig klap ik het scherm van mijn laptop open en zet mijn ontbijt van vers fruit, yoghurt en noten klaar op de bar. De planning voor de dag schiet door mijn hoofd. Ik heb een appartementencomplex op het oog. Central Park Place, op de hoek van Broadway en Central Park Street, — maar de onderhandelingen zijn stilgevallen. Ik zal Sara om advies vragen, — ze is een natuurtalent. Haar vader is met zijn verfijnde neus voor handel geen makkelijke onderhandelingspartner. Altijd in het zwart, winter én zomer. Een lijkleek gezicht, alsof hij elk moment kan bezwijken. Ik zie hem nooit eten, terwijl we geregeld bakkeleien over de panden aan Atlantic Avenue. John Hickens is een vreemde eend in de bijt en veel vertrouwen heb ik niet. Terwijl ik gedachteloos naar buiten kijk, zie ik op het gebouw aan de overkant van de straat twee forse, pikzwarte kraaien zitten. Ze voeren het hoogste woord. *Het lijkt alsof ze iets aan het bekokstoven zijn.* Ik negeer het, werk haastig mijn ontbijt naar binnen, beantwoord wat mails — maar concentreren lukt niet. Met een doffe blik staar ik naar het scherm. Mijn vrienden zitten in de bibliotheek in Vredenburg. Alex heeft een document gedeeld. Ik volg vanuit Sterrendam.

'Wat is er nu zo dringend?'

'We hebben informatie. Hickens is met iets veel groters bezig. Kijk naar deze foto's en documenten.' Mijn ogen worden groot. De beelden verraden de kenmerken van een

grootschalige operatie. 'Daarom heeft hij die panden nodig. Als we niet ingrijpen, komt ons dat duur te staan.' Alex leunt over de tafel. Ik zie de spanning in zijn gezicht. De foto's tonen strategische locaties die Hickens systematisch confisqueert. Een grafiek maakt het verband zichtbaar. 'Hier zie je zijn aanpak,' gaat Alex verder. Zijn stem trilt. 'Deze gebouwen zijn onderdeel van het grotere plan. Dit zijn de gegevens over de microfluidische chips van Omega Cooperation.'

'Maar dat proces hebben we gestopt.'

'Hij wil die techniek combineren met kwantumcognitie. Zie je deze tabel? Zijn contacten reiken tot in de medische top.'

'Collectieve manipulatie?'

'Deze technologieën worden gebruikt om controle uit te oefenen. Maar wat deze grafiek laat zien, is beïnvloeding op een niveau dat alle verstand te boven gaat. Sara heeft de techniek van RFID geëvolueerd. Het doel is om met behulp van de chips de communicatie op klein formaat te verbeteren.' Alex zit op zijn paard, maar ik kijk onze vrienden één voor één aan. Niemand lijkt het te volgen. De helft is afgehaakt en denkt waarschijnlijk aan de lunch van vanmiddag.

'Alex, wij zijn níet technisch begaafd. Kun je het ook uitleggen voor mensen zonder promotie in kwantumfysica?' Een flauwe glimlach volgt — maar het ijs is gebroken.

'RFID — dat staat voor Radio Frequency Identification — gebruikt radiogolven om informatie over te dragen tussen een chip en een scanner. In het laboratorium hebben ze die technologie omgevormd, of beter gezegd: misbruikt. Het begon met microfluidische chips om mensen subtiel te kunnen beïnvloeden, maar wat we nu zien... dat gaat veel verder.' Hij wijst op de grafiek. 'Ze hebben RFID gekoppeld aan kwantumcognitie — een technologie die keuzegedrag kan voorspellen en zelfs sturen. Niet via brute kracht, maar via patronen in ons denken. En met kwantumcomputers kunnen ze dat in real time verwerken. Je snapt wat dat betekent.' In de korte stilte verbind ik razendsnel de loshangende eindjes.

‘Dus Omega Cooperation kan straks niet alleen volgen wat we doen, maar ook ingrijpen in de keuzes die we maken — zonder dat we het zelf doorhebben. Of erger nog, het gedrag van hele groepen mensen veranderen?’ Ik zeg hardop wat iedereen vreest. ‘Door deze technologieën te combineren, kunnen ze mensen op een dieper niveau sturen dan ooit tevoren.’ De schok is voelbaar. Iedereen staart naar de grafiek, het is breaking news. Alex knikt — afgemeten, maar overtuigend.

‘Je hebt het goed samengevat. RFID legt vast en kwantumcognitie voorspelt hoe mensen reageren onder druk, twijfel of beïnvloeding. Door die twee samen te voegen, krijg je niet alleen zicht op gedrag, maar grip op de mechanismen erachter. En als je dat opschaalt... dan stuur je hele populaties.’ Zijn stem is vurig, bijna gejaagd. ‘Die chips zijn ontworpen om via medische ingrepen direct in het lichaam geplaatst te worden. En het zou me niets verbazen als er binnenkort een ziekte opduikt die mensen massaal naar de spoed brengt — ernstig genoeg om het implantatieproces in één moeite door te voeren. Dan hoeft je niemand te overtuigen, de mensen komen vanzelf. *Niet alles wat als crisis begint, is bedoeld om opgelost te worden.*’ Het blijft stil. Ik voel een rilling langs mijn ruggengraat. Alex draait zich naar het scherm en wijst een reeks coördinaten aan. ‘Deze locaties vallen allemaal onder dezelfde zorgstructuur. Als je het slim aanpakt, hoeft je geen toestemming voor de implementatie te vragen. Je wacht gewoon tot mensen zelf komen. En ze komen gegarandeerd, als ze maar angstig genoeg zijn.’

‘En dan...?’ vraag ik zacht. Ik weet niet of ik het antwoord wil horen.

‘Dan hebben ze geen idee waar ze *ja* tegen zeggen.’ Aarzelend gaat de hand van Jasper wel omhoog.

‘Voor de duidelijkheid, het begon ooit met onschuldige toepassingen als toegangssystemen, toch? Maar nu... nu

kunnen ze niet alleen data verzamelen, maar tegelijk invloed uitoefenen — zonder dat de drager het doorheeft.’ Alex knikt.

‘De chips zijn gecombineerd. De input wordt in real time geïnterpreteerd. Door de koppeling met kwantumcognitie kunnen ze gedachten en gedrag beïnvloeden.’

‘Wat als ze het al testen?’ De stem van Sofie is niet veel meer dan een fluistering. ‘Niet op grote schaal, maar stillletjes. In instellingen, scholen, gesloten afdelingen. Plaatsen waar niemand echt kijkt? Dat zou verklaren waarom sommige mensen ineens zó veranderen.’ Ik zie hoe Jasper zijn ogen neerslaat. Alex wrijft langzaam over zijn voorhoofd. Niemand zegt het hardop, maar iedereen denkt hetzelfde. Jasper schuift bruut achteruit.

‘Ze zouden toch nooit—’ Hij maakt zijn zin niet af, want we weten allemaal beter. *Het hoeft niet groots te beginnen. Alleen stil genoeg.* Ik wil ertegen vechten, maar weet niet eens wat het is. Terwijl iedereen in gedachten verzonken is, blijft bij mij één vraag hangen.

‘Wat hebben die gebouwen van Hickens hiermee te maken?’ Alex weegt zijn woorden zorgvuldig.

‘Het lijkt erop dat de chips worden verspreid via zorglocaties. Klinieken, behandelcentra — strategisch gepositioneerd. Die gebouwen fungeren als knooppunten binnen een netwerk. Ze bouwen iets op: een systeem van monitoring, gebaseerd op locatie, registratie en gedrag.’ Hij pauzeert kort. ‘En dat heeft serieuze gevolgen voor onze privacy. Het betekent totale controle.’

‘Dan moeten we een manier vinden om het te stoppen.’

‘Wat wij zien, is alleen het begin — de zichtbare laag. Maar als ze doorgaan met bouwen, verspreidt het netwerk zich vanzelf.’ Hij opent een kaart. Verschillende locaties lichten op. ‘Kijk hier. Een aantal springt eruit. Nieuwbouwprojecten aan de randen van grote steden. Niet opvallend. Geen grote naam erboven, maar het zijn next-level voorzieningen. Ze schuiven steeds dichter tegen bestaande zorglijnen aan.’ Het blijft stil.

Hersens kraken. Ik besluit het gesprek een andere kant op te sturen.

‘Waarom is Sara er niet bij? Zij weet alles van kwantumcognitie.’

‘Haar theorie wordt gebruikt als wapen. En onze vrijheid staat op het spel. We moeten zeker weten dat we haar kunnen vertrouwen.’ Ik knik. *Onze strijd is complexer dan we dachten. Dit conflict speelt zich af op een ander terrein. Geavanceerd. Subtiel.* ‘De grafieken liegen niet. De gebouwen van Hickens vormen een sleutelpositie. We moeten een plan maken. Niet alleen om de technologie te neutraliseren, maar om hun hele operatie te ondermijnen.’ Een korte stilte valt; iedereen voelt het gewicht van de woorden. ‘Jasper, Sofie — kunnen jullie zoeken naar aanknopingspunten binnen het AMC?’ Sofie kijkt op van haar scherm. Haar ja klinkt beklemd.

‘De patronen uit het ziekenhuis vallen op. Als dat expres zo is ontworpen, dan moeten we zorgen dat de verkeerde mensen die infrastructuur niet in handen krijgen.’ Haar woorden hangen in de lucht.

‘Het AMC is cruciaal voor zijn strategie,’ zeg ik. ‘En Hickens is nauwelijks te stoppen. Elke vertraging kan ons fataal worden.’ Alex knikt langzaam. Met een zucht verbreken we de verbinding. Ik blijf even zitten. Buiten bruist Sterrendam, maar ik voel me los van de stad, los van mezelf. De ochtend glijdt langs me heen; mijn routine klopt, maar ik ben er niet. Alles beweegt, behalve ik. Alsof er ruis op de lijn zit. Toch dringt de werkelijkheid zich op: er staat te veel op het spel. We hebben cruciale informatie — en vandaag moet ik Hickens onder ogen komen. Hij duldt geen slordigheid. Ik pak mijn tas en verzamel mijn lunch: twee sneetjes roggebrood, wat tuinkers, twee bananen, een trosje druiven. De handeling herinnert me aan vroeger. Niet hier, maar daar — in Vredenburg. Het lijkt verder weg dan ooit, maar ik voel de verschuiving in mijn hart.

~~~~~

Het verleden lijkt verder weg dan het werkelijk is. En toch: de impact is dichtbij. Sterrendam klinkt anders dan Vredenburg. Maar het vroege-ochtendgevoel... dat blijft hetzelfde. Alsof de tijd — juist daar — nog even heeft stilgestaan. Mijn gedachten dwalen terug naar twaalf jaar geleden. Naar een tijd waarin de ochtenden trager begonnen en het leven eenvoudig was. Ons landhuis lag verscholen tussen kronkelende landwegen, pittoreske boerderijen en uitgestrekte velden waar de gewassen zacht ruisten onder de ochtendwind. De lucht was er helderder dan waar dan ook op NoxTerra. Het soort blauw dat je alleen nog herkent als je geleerd hebt te kijken.

Vredenburg 2006

De dagen begonnen vroeg. Nog voor de zon haar eerste stralen door het nevelige landschap trok, stond ik op blote voeten in de keuken. De stenen vloer was koud, maar vertrouwd. Terwijl de koffiemachine pruttelde, trok ik de gordijnen open. Mist hing als een adem over het veld, traag optrekkend als een sluier die de dag moest onthullen. In de verte hoorde ik het kakelen van de kippen en het loeien van koeien — het perpetuum mobile van het leven — zonder haast, zonder ruis. Het waren dagen gevuld met de echo's van opgroeiende kinderen. Stemmen die door de immense tuin galmden, moddersporen in de keuken, de geur van versgebakken koekjes en natte jassen na een regenbui. Jona denderde altijd voorop — vol overtuiging, zelfs als hij nergens heen wilde. Samuël volgde met zorgvuldige stappen, ver weg van alles wat modderig was. David kende elk pad uit zijn hoofd en verdween het liefst tussen de struiken, nog voor het ontbijt. Daniël lachte om alles en niets — een aanstekelijke lach die zelfs de vogels stil kreeg. En Timotheüs? Die testte of hij echt niet verder weg kon dan ik had gezegd. Aan het einde van de dag lagen hun jassen kriskras in het halletje bij de achterdeur, richting kapstok gegooid. Schoenen in een chaotische rij bij de achterdeur — als stille getuigen van een leven dat met volle

teugen werd geleefd. Soms, als ik dacht dat niemand keek, bleef ik staan in de deuropening, mijn handen nog nat van het afwassen. Alleen maar om te kijken. Om het vast te houden. Want ergens wist ik al: dit zijn de dagen die je later mist. Ik wilde het voor altijd in mijn geheugen prenten, in me opnemen.

Ons landhuis ademde geschiedenis, met houten balken die kraakten als het waaide en een open haard die 's avonds de stilte vulde met geknetter. De natuur was nooit ver weg — zelfs toen de eerste tekenen van stedelijke uitbreiding zich aandienen. Er werd gebouwd, wegen verbreed, lijnen getrokken. Maar diep vanbinnen voelde ik een ander tempo: alsof de tijd even inhield. Elke ochtend begon ik hetzelfde: met een kop vers gezette koffie in mijn handen en een moment van afstemming, nog voor de dag me opslokte. Die gewoonte werd mijn anker, bescherming tegen de hectiek, maar het werd die ochtend ruw verstoord. Er was niets dat echt afweek en toch voelde het anders. Een kraai landde op de lage omheining — iets wat wel vaker gebeurde, maar nu bleef hij zitten. *Te lang. Alsof hij iets wist wat ik nog moest ontdekken.* De stilte had een andere toon. Geen geruststellende kalmte, maar een gespannen leegte. De wereld hield haar adem in. Het gevoel dat ik iets miste, liet zich niet wegdrukken. *Onheil komt niet met kabaal, maar sluipt stilletjes binnen.* Later begreep ik dat juist die dag in de stad iets in gang werd gezet. Terwijl ik mezelf nog suste met: het trekt wel bij — was het begin al gemaakt. En toen ik eindelijk doorhad dat er iets aan het ontsproten was, was het te laat.

~~~

November slaat met een klap op de wekker. Geen gesnooze vandaag — ze zit al rechtop voordat het irritante gepiep goed en wel begonnen is. Ze graait naar de dichtstbijzijnde spijkerbroek, trekt een verwassen shirt over haar hoofd. Haar blonde haar verdwijnt in een staart. Geen tandenpoetsen — kauwgom. Vijf minuten later rijdt ze de Hoofdstraat in. Eén

gedachte duwt alles aan de kant: *naar de zaak*. Het is stil op straat. Alleen haar trappers maken geluid — ritmisch, haast driftig, alsof ze de kou van zich af wil trappen. Maar die wint. Hij vreet zich omhoog langs haar benen. Bij de bakker zwicht ze. Een Meesterlikje, espresso. *Geen tijd voor lunch vandaag*. Deksel eraf, ze neemt een slok. Het brandt. *Hard en bitter. Precies goed. Kom op. Er is werk aan de winkel*. De kick slaat in. Haar ogen worden scherp. Ze springt op de fiets en duwt zich terug de ochtend in. Als het grote gebouw voor haar opdoemt, haalt ze opgelucht adem. *Eindelijk*. Zonder om zich heen te kijken smijt ze haar dure fiets met een doffe klap tegen de muur. *Laat maar*. Ze opent de deur met haar keycard — dat ene moment op de dag waarop ze zich even iemand voelt. Niet vaag of overbodig, maar iemand met toegang. Ze staat met één been in de maatschappij, maar haar hoofd zit nog steeds in de schoolbanken. Alsof ze alles tegelijk moet zijn. De deur valt dicht. Ze klapt haar laptop open. *Ik heb recht op mijn eigen fouten*. Die houding — daar is het misgegaan. Daarom zit ze hier alleen. Geen vrienden meer. Geen back-up. Ze schiet door de bestanden heen. Razendsnel. *Geen tijd om te denken, geen tijd om te voelen*. Haar vingers rammen op het toetsenbord. Elke klik voelt als een sprong vooruit — maar waarheen weet ze niet. Soms vraagt ze zich af waar al die kennis vandaan komt. Ze is niet eens goed in informatica. Was ze nooit. En toch gaat het. Steeds sneller. *Alsof ik ingeplugd ben in iets groters*. Die gedachte duwt ze weg. Ze wil vooruit. Loskomen. Zelfstandig worden. *Wat de prijs ook is*. Ze knijpt haar ogen samen en typt verder, alsof ze een onzichtbare klok moet voorblijven. Ergens in haar achterhoofd ontstaat een gedachte — *doorwerken*. Ze slikt, fronsend, alsof ze zichzelf probeert terug te vinden. Even lijkt haar lichaam niet van haar. Haar vingers tikken sneller dan ze denken kan. Alsof haar wil wordt

ingehaald door iets dat meer focus heeft dan zijzelf ooit gehad heeft. *Ik moet slagen — falen is geen optie.* De mantra klinkt dwingend. Het voelt niet als motivatie, maar als bevel, haar gedachten aangescherpt met messen die ze zelf niet vastheeft. *In de ruimte achter haar beweegt iets — een aanwezigheid, op zoek naar een lichaam. Zijn naam is Rebellie en hij wacht. November, volkomen geschikt. Jong, zoekend, geïsoleerd. Uitstekend materiaal.* Haastig werkt ze door, haar gedachten razen. *Sara moet weg, uitschakelen.* De adrenaline jaagt door haar lijf. *Eindelijk mezelf zijn. Ik bepaal zelf wat ik doe.* Het klinkt als vrijheid, maar het ruikt naar *rebellie*. Haar rug is klam van het zweet. Voor haar op het scherm schuift de voortgangsbalk gestaag vooruit. Elke pixel is een stap dichterbij het moment van transitie. Het licht in de kamer lijkt scherper. De laatste datastroom pulseert met een onheilspellende precisie. *Nog even en dan zal alles anders zijn.* Maar dan... voetstappen in de gang. Paniek! In een reflex vlucht ze de directiekamer in en sluit de deur. Door de kier ziet ze een schim naderen. *Sara, nee!* Ze loopt recht op November's werkplek af en opent het bestand. *Nee!* Met afgrijzen ziet November hoe het programma in Sara wordt geactiveerd. De schermen flikkeren. Ze deinst achteruit, woedend. Sluipt naar de nooduitgang. Buiten slaat de ijskoude lucht in haar gezicht. Ze springt op haar fiets en trapt, sneller dan ze denken kan. *Doodsangst* welt op. In haar hoofd weerklinkt de stem van haar oom. *Je moet slagen. Falen is geen optie.* De druk wordt ondraaglijk. Haar geheugen, haast bovennatuurlijk opgeblazen, zoekt wanhopig naar een uitweg. *Ik moet slagen. Falen is geen optie.* De mantra galmt, maar klinkt nu hol. Bij de kruising let ze niet op en ziet het gevaar te laat. Een klap... ...gevolgd door ijzige stilte. Haar gedachten vallen weg in het donker. Sirenes naderen en terwijl Vredenburg bevriest in de nasleep, begint in de stad iets wat niemand zag aankomen.

~~~

De sirenes galmen nog in mijn hoofd als mijn telefoon trilt. Misschien weet Alex meer — wie het slachtoffer is, of wat er werkelijk gebeurde. Een ongeluk, zeggen ze. *Te weinig details, te veel onrust.* Ik sluit mijn ogen, zoek leiding. *Er komt meer. Dat weet ik.* Dan slaat de keukendeur met een klap dicht. Een jonge vrouw stormt mijn keuken binnen. Buiten adem. Verward. Ze is knap, maar vreselijk toegetakeld. Haar korte haar springt alle kanten op, haar ogen schieten door de ruimte, op zoek naar iets dat ze nergens vindt. Haar kleding is gescheurd, armen en benen vol krassen — alsof ze door bramenstruiken is gevluht. Ze lijkt op een prooi die ontsnapt is, maar niet weet of het nog leeft. Alles in haar houding schreeuwt paniek.

‘Mag ik hier schuilen, mevrouw? Ik word achtervolgd! Mogen de rolluiken dicht?’ *Zo te zien is het menens. Wat een consternatie, zo vroeg op de ochtend! In één klap wakker — dat dan weer wel.* De blik in haar ogen vergeet ik nooit meer. Ze probeert zich recht te houden, grijpt met beide handen naar steun, maar haar benen geven het op. ‘Help!’ Ik schiet naar voren en vang haar net op tijd op. Haar hoofd mist het granieten keukenblad op een haar na. Met moeite begeleid ik haar naar de bank. Ze hijgt, ogen wijd open, alsof ze nog steeds op de vlucht is. ‘Op het werk gebeuren rare dingen. Ik ben niet meer veilig.’ Ik duw mijn emoties opzij, mijn praktische kant neemt het over.

‘Je bent gewond. Mag ik het nakijken?’ Ze knikt. Ik kom in actie en even later zit ze in mijn loungepak, terwijl haar natte kleding in de wasmachine draait. Ik leg een extra kussen op de bank. Ze begrijpt de hint en zakt achterover. Terwijl ik haar wonden verzorg, leg ik een zachte deken over haar heen. *Laat haar even rustig bijkomen. Haarkomst is geen toeval.* In gedachten verzonken loop ik naar de keuken, thee is de beste remedie. *Vroeger was wijn de oplossing. Maar dat zorgt voor meer problemen.* Plotseling, een klap, blinde paniek in haar ogen. Ze grijpt mijn arm, vingers wit van de spanning. *Ben ik in*

een film beland? Haar woorden struikelen over elkaar, maar de stroom versnelt en voor ik het weet, overspoelt ze me met een spraakwaterval die klinkt als een breuk in de dam. Eén ding is meteen duidelijk: het gewicht van de wereld rust op haar fragiele schouders.

‘Iets heeft me hierheen gestuurd. Er is meer dan dit — geloof, bovennatuurlijk, hoe je het ook noemt. Het bestaat. En jij... jij bent een deel van mijn antwoord.’ Verbaasd kijk ik haar aan. *Dit belooft een pittige dag te worden.*

‘Je overvalt me wel...’

‘Oh ja, natuurlijk. Ik ben Sara. Ik werk bij Omega Cooperation.’ Bij die naam gaan mijn nekharen overeind staan, onbewust sla ik mijn armen over elkaar. ‘Mijn vader heeft die baan geregeld. Hij is vastgoedmagnaat — met een verfijnde neus voor handel.’ Ik verstijf en proef de bittere nasmaak van achterdocht. ‘John Hickens heet hij,’ voegt ze eraan toe. ‘Het is gisteren begonnen. Ik vond vreemde documenten op mijn werk, en ben vannacht teruggegaan om het uit te zoeken. Ik heb een zesde zintuig, snap je?’ Ik snap haar meteen, maar ik noem het anders. *Zesde zintuig klinkt... respectloos.* ‘Mijn vaders naam zit vast aan een bestand dat November heet. Een rare stagiaire, die kan ik niet uitstaan. Mijn vader loopt met haar te konkelen, alsof hij haar al jaren kent. Zodra ik erbij kom staan, wordt het stil. De bestanden zijn beveiligd door Finley Kingston. Hij geeft dure feestjes — dekmantels voor discutabele projecten. Hij heeft iets... onaantastbaars om zich heen. Ik haat het dat mijn vader voor hem werkt. Maar ze passen perfect bij elkaar.’ Ze valt stil, *angst* overspoelt haar. Er rolt een traan over haar wang. ‘Ik weet dat ik me niet met mijn vader moet bemoeien. Hij heeft zijn bijnaam niet voor niets: Haakneus. De vastgoedmagnaat die over lijken gaat. Elk pand dat hij ziet, eist hij op. Alles moet wijken.’ Ze ademt diep in. ‘Hij doet het vuile werk voor Kingston, die zelf buiten schot blijft.’ *Ik moet scherp blijven. Focus. Wat is hier echt aan de hand? Waarom duikt zij nu op? Wie trekt de touwtjes?*

‘Heb je gevonden wat je zocht?’

‘Ik weet het niet. Het was... vreemd.’ Ze wrijft haar handen over haar knieën. ‘Ik zat achter de computer van November. Ik kon in haar bestanden.’ Terwijl ze praat, dwing ik mezelf te luisteren zonder te sturen. Maar onder haar woorden gromt iets: *angst. Wantrouwen*. En Kingston. Ik slik. Die naam blijft steken — maar dat kan ik haar nu niet vertellen. Als haar vader met hem samenwerkt, ligt er meer onder dan zij beseft. ‘Ik zag gecodeerde bestanden. Alles stond op naam van November. Hoe heet jij eigenlijk?’ Ze schuift onrustig heen en weer.

‘Hannah.’

‘Okay. Misschien beeld ik het me in,’ zegt ze zacht. ‘Maar ik zweer dat ik iets voelde. Niet lieflijk — meer alsof er iemand bij me was. Alsof mijn handen deden wat ik niet besloot.’ Ik houd mijn mond. ‘Alsof... ik werd gestuurd.’ Haar woorden blijven hangen. Mijn keel trekt samen. ‘Mijn vader houdt zich met louche zaakjes bezig.’ De *angst* in haar stem weeft een onzichtbaar web. De greep van het onbekende sluit zich om mijn zintuigen. Ik zie hoe ook zij de verandering voelt — en ineens weet ik: *ik dreig verstrikt te raken in een strijd die niet de mijne is*.

‘Dus jij beweert dat jouw vader en Kingston iets in hun schild voeren.’ Ze negeert mijn opmerking en neemt een veel te grote slok van haar thee, verslikt zich en een hoestbui volgt. De zwaarte in de lucht is verstikkend. ‘Wat kan ik voor je doen?’ Ze kijkt me aan alsof ze op het punt staat in te storten, maar ergens daaronder zie ik hoop — broos, maar niet gebroken.

‘Mag ik bij jou schuilen?’ klinkt het zachtjes. Een termijnvraag borrelt op in mijn gedachten.

‘Misschien.’

‘Het is alsof ik achtervolgd word.’ Ondanks haar verwarde blik spreekt ze duidelijke taal. *De namen die ik heb horen vallen... het zou zomaar kunnen dat haar achterdocht gegrond is*.

‘Ik denk dat jouw angst realistisch is. Je hebt iets gezien wat niet voor jouw ogen bestemd was. Sara, familie kies je niet — die krijg je.’ Ze zegt niets. Mijn innerlijke schreeuw om wijsheid stijgt op als een licht dat niet dooft. Daar, in de buitenwijk van Vredenburg, geef ik me over aan gebed — en vrede daalt neer. Alleen een scherp randje argwaan blijft. Uiteindelijk geeft haar lichaam het op; ze rolt zich op en valt in slaap. Ik ruim de rommel op, stop haar kleren in de droger. Een poosje later zit ze rechtop, neemt dankbaar de thee aan en drinkt met kleine teugjes. Er hangt een ongedwongen rust. Pas nu opent ze zich. *Het is een zeldzame kwaliteit — krachtig en tegelijk kwetsbaar. Alsof we elkaar al jaren kennen.* In haar blik lees ik verdriet, maar ook iets onverwachts: onmiskenbare kracht.

‘Wil je iets vragen? Je kijkt zo nadenkend.’ *Scherp is ze, dat zeker.*

‘Heb je het gevoel dat je leven wordt overschaduwd? Iets uit het verleden misschien?’ Ze lacht het weg, maar haar houding blijft op haar hoede. *Alsof ze wikt wie er dichtbij mag komen.*

‘Ik geloof dat we allemaal iets duisters meedragen. Maar sommigen leren te dansen op het podium dat leven heet.’ Haar woorden zeggen meer dan ze uitspreekt. Er zit kracht in en iets onuitgesproken. Voorzichtig tast ik naar haar grenzen, maar één vraag blijft hangen als een sluier tussen ons.

‘Vertrouwen is een kostbaar goed, nietwaar?’

‘Extreem kostbaar.’ Haar stem mengt spijt met inzicht. Ze leest me; ik zie het in haar blik. Ze voelt mensen aan, hun motieven en dat heeft haar door stormen heen gesleept. Ik verpak mijn observatie als een compliment.

‘Je maakt makkelijk contact.’

‘Het is mijn dubbelzijdig zwaard. Alles heeft twee kanten.’ Sara is doordrenkt van tegenstellingen. Moed vermengt zich met *angst*, vertrouwen met *wantrouwen*. In mijn ogen is ze een strijder — complex, vastberaden om haar plaats onder de zon te bevechten. Juist in de onbewaakte momenten zie ik haar

ware gezicht: een jonge vrouw balancerend tussen licht en donker.

‘Waar denk je aan?’ Mijn vraag is te direct. Er verandert iets in haar gezicht. Alsof er een sluier over haar valt — een onzichtbaar masker dat haar emoties verbergt. De kwetsbaarheid verdwijnt. Iets kouds, iets afstandelijks neemt het over. *Ze trekt zich terug. Ik voel het. De afstand groeit. Ze aarzelt...* maar dan breekt het open.

‘Iemand heeft controle over mijn gedachten. Ik heb herinneringen, maar het voelt vervormd, alsof er mee geknoeid is.’ Ik weet niet hoe ik moet reageren. ‘Het zijn herinneringen van een studiegenoot van vroeger. Ik zie de dingen in mijn hoofd vanuit háár perspectief. Het is alsof mijn geest in stukken is gebroken en mijn herinneringen worden overwoekerd. Ik ben bang, Hannah. Ik voel me gedistantieerd van mezelf. Eerlijk gezegd denk ik dat ik gek aan het worden ben. Ik viel vannacht tegen een boom, op de plek waar ooit de bliksem insloeg, je weet wel. Ik voelde ogen om me heen. De kou van de grond kroop omhoog, mijn lijf in. Een onzichtbaar gevecht, het kwaad zat me op de hielen. Ik voelde de aanwezigheid van dat akelige ding en toen begon ik te huilen. De steken werden ondraaglijk, alsof iemand met een mes in mijn buik stak en het lemmet draaide om me te doden. Maar precies op dát moment ging aan de rand van het bos een lichtje aan. Het huis op de hoek.’ Samenzweerderig trekt ze één wenkbrauw omhoog, meteen heeft ze mijn volle aandacht. ‘Er kwam een soort van bescherming, er viel rust over me heen. Het verjoeg het kwaad en leidde me naar jouw huis. Een onzichtbare hand duwde me vooruit. Ik wist waar mijn veiligheid lag en alles viel op zijn plek.’ Ik ben met stomheid geslagen. Zelden heb ik zo’n scherp contrast ervaren. *Hier is iets bijzonders aan de hand.* ‘Diep van binnen voelde ik dat ik hier moest zijn. Alsof lot en noodzaak samenkomen, begrijp je?’ Ik ben er stil van. ‘De storm in het bos verdween toen ik de straat overstak. De rest weet je.’ Ik moet het even laten

bezinken, maar ze is nog niet klaar. ‘En weet je wat ik op die computer heb gezien? Grafieken, bestanden die bestemd waren voor een netwerk — iets groots. Iets dat achter de schermen alles probeert te sturen.’ Ik word doodsbleek bij die woorden. *Dan heeft Alex het dus tóch goed gezien.* ‘Waarom kijk jij me zo aan? Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Nee, maar je zit dichterbij de waarheid dan je beseft. Vertrouw je me?’ Ze slaat haar ogen neer, er volgt een timide knikje. Wanneer ik het tafelkleed optil en de kist tevoorschijn komt die dienstdoet als bijzettafeltje, staart ze me met grote ogen aan. Ik negeer haar blik en pak het operatiemesje. Ze begint te bibberen, haar ogen vullen zich met tranen. ‘Vertrouw me maar, ga op je linkerzij liggen.’ Ik ontsmet een plekje in het midden van haar rug. Zodra ze de geur ruikt, wordt ze onrustig. Ik geef de injectie. De verdoving werkt snel, maar ze krimpt in elkaar zodra ik de inkeping maak. Langzaam vouw ik de wond open, met uiterste precisie. Een ogenblik later begint het bloed te vloeien. Ik dep het voorzichtig met een steriel gaasje, leg er een schone doek op en stik met geofende behendigheid de kleine hechtingen.

‘En nou ga jij mij uitleggen waarom jij mij met een mes te lijf gaat! Jij kent me niet en je trekt een mes uit de kast!’ Ik laat haar eerst flink tekeergaan. Als ik daarna mijn rechterhand open, kijkt ze me met opengesperde ogen aan. De minuscule, bebloede chip laat haar bijna het bewustzijn verliezen. Snel leg ik een koud washandje op haar voorhoofd. Ik had het klaargelegd — ik ken de impact uit ervaring.

‘Nee, wakker blijven! Luister, dit ding zat in jou. Een microchip-implantaat. Al jouw gegevens zijn hierin opgeslagen. Wie jij bent, wat jij doet, waar jij heen gaat, alles wordt opgeslagen. En als het aan hen ligt, ook gestuurd.’ Tot mijn verbazing verschijnt er iets in haar blik wat ik niet had verwacht — een waakzame alertheid.

‘Dat is de technologie van radio-frequency identification, geïntegreerd in een bio-energetische chip,’ klinkt het neutraal.

De rest van de geïnstrueerde uitleg die ik als vanzelf kan opdreunen, blijft hangen in mijn keel. 'Ik heb meeg geholpen aan de ontwikkeling, maar ik wist niet dat het project al in werking is gesteld. Mag ik naar het toilet?' Zonder op antwoord te wachten schuifelt ze naar de gang. Ze laat de deur open staan en tuurt in de spiegel naar de contouren van haar gezicht — alsof ze de bron van het verraad wil vinden. Haar vingers raken vluchtig haar slapen aan. Haar verstijfde houding laat zien dat ze in de kille ogen van een onbekende staart. Alsof de chip niet alleen data heeft verzameld, maar zich langzaam heeft ingevreten in de randen van haar identiteit. Even blijft ze staan — roerloos, gevangen in een moment waarin niets meer vertrouwd lijkt. Zelfs haar spiegelbeeld niet.

'Sara, gaat het?' Ze lijkt mijn stem vanuit de verte te horen, maar blijft gebiologeerd staan — alsof ze gehypnotiseerd is. *De exacte beschrijving.* Ik laat haar even bijkomen en stort me op de was. In de keuken groeit de stapel theedoeken, ik probeer de stress weg te vouwen.

'Wat zei je?' Ze sjokt terug naar de bank.

'Gaat het?' Geen reactie. Ik kijk haar onderzoekend aan. Ze is fysiek uitgeput, maar ik bemerk ook de innerlijke strijd die ze doormaakt. Met een nijdig gebaar trekt ze haar pyjama recht, haar blik donker en geladen. De handeling is meer dan een routine. Het is een stil protest tegen de chaos van de buitenwereld. De helderheid van zojuist is verdwenen en haar ogen zijn gevuld met twijfel en achterdocht. Ze doezelt weg, wordt met een schreeuw weer wakker en roept dat ze achternagezeten wordt door mannen met operatiemessen. Ik weet dat de verpletterende taak voor me ligt: haar bewust maken van de ernst van de situatie. Met grote ogen luistert ze naar mijn uitleg.